

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 12 του Θεοεστή 1905 | ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 — ΔΡΙΘ. 132

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΝΤΑΙ:

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ: Ένα πολιτικό γράμμα.

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΥ: 'Ο Ουγγολίνος του Δάντη.

ΦΡΑΓΚ. ΔΕ ΣΑΝΚΤΙΣ: 'Ο Ουγγολίνος του Δάντη.

Κ. ΠΑΛΑΜΑ: Σκλήροι και δειλοί σίχοι — Περασμένο καλοκαίρι — Τὰ χέρια.

ΣΠ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ: Τὸ Δίκιο.

ΕΙΡ. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ: Τὸ ψέμα.

ΚΡΙΑΔΟΦ: Τὰ δὺν Βαρέλια (μειωτὸρ. Περγαλιτῆ).

ΜΗΤΣΟΥ ΑΝΘΕΜΗ: 'Η κατὰ τὴν σφουγγαράδων (δῆγημα).

ΜΑΝΙΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ: 'Ο ἀνθρωπόλυκος.

Ε. ΖΕΙΛΕΡ: 'Ο χριστιανικὸς κόσμος.

Α. Α. Νεκρικός διάλογος.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑΤΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ κτλ. κτλ.

ΕΝΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Κρασαδάς τὴν 2 'Ιουνίου 1905.

'Αγαπητὲ φίλε,

'Εφές ὁ τηλεγράφος μὲς ἔφερε τὴ θλιβερὴν εἰδηση τῆς δολοφονίας ἢ ἐντύπωσός μου ἐστάθηκε μεγάλη καὶ πικρὴ πολὺ, ὅχι καθαρὸν γὰρ τὴν ἀπανθρωπιά τῆς πράξης, (γιατὶ ἀπὸ κενὸ οἱ ἀναρχικοὶ μὲς ἐσυνείθησαν σὲ τέτοιας λογῆς καμώματα), ἀλλὰ γιατί ὁ θάνατος τοῦ γέροντα εἶνε σήμερα συμφορὰ ἔθνική, ποῦ καθε πατριώτης, καθε φιλελεύθερος, πρέπει ἀπὸ καρδίας νὰ συναιστανθεῖ καὶ νὰ τὴν κλάψει.

Εὐκόλα μπορεῖ καθένας νὰ μοῦ ἀποδείξει, πῶς ἡ πολιτικὴ τοῦ σκοτωμένου ἐστάθηκε γιομάτη σφάλματα, γιομάτη ἀδυναμίες χαραχτήρα, γιομάτη ἀναποφασιστικότητα, ἀλλὰ κανένας, ποῦ νὰ μὴν τυφλώνεται ἀπὸ ἰδιωτικὸ συμφέρον ἢ κομματικὴς πρόληψες, δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν ἀπέραντη τιμιότητα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν γκαρδικὴ λατρεία του γὰρ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸ σέβας ποῦ ἔθρεψε γὰρ ἐκείνον, ὅπως μόνον ἓνας δημοκράτης καὶ ἐλεύθερος μπορεῖ νὰ συναιστανθεῖ, ἔχοντας βαθεῖα ριζωμένη τὴν πίστη στὴν ἐσότητα τῶν ἀτόμων, καὶ στὴν ἀπλότητα τοῦ λαοῦ, ποῦ ἀφουνοῦ δὲν εἶνε παρὰ ἓνα μέρος τοῦ ὄργανισμοῦ του.

Καὶ ὁ γέροντας ἔλεγε συχνὰ στὰ ἐνθουσιασμένα πλήθη ἢ ἐξουσία του δὲν ἐπήγαζε παρὰ ἀπὸ τὴ θέληση τοῦ κόσμου ὅχι ἀπὸ τὸ στέμα, ὅχι ἀπὸ κα-

ταχθόνια μπερδέματα, ἀπὸ ἀγορὴς τῆς συνείδησης τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀπὸ ντροπαρνῆς συνθηκολογίας, ἀπὸ πλεχτάνες τυραννικῆς ποῦ σκοπὸ ἔχουν ν' ἀφανίσουν τὴς φιλελεύθερες ἰδέες γὰρ νὰ θρονιάσουν ἀντὶς τοὺς μίαν ἀνήθικη ἀριστοκρατικὴ ἱεραρχία ποῦ ἀργὰ ἢ γλιγωρὰ θὰ πνίξει τὸν περήφανο χαραχτήρα τῆς φυλῆς μας, γὰρ νὰ τὸν παραδώσει στὰ χέρια τῆς ἀπολυταρχίας. 'Ο γέροντας ἔξερε πῶς μόνον ἡ δημοκρατία ἐμποροῦσε νὰ φέρει μπροστὰ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ καὶ μὲ τὸ νοῦ του ἐκοίταζε πάντα τὰ βουνὰ τῆς πολυπαθῆς Κρήτης, τὰ λαγγάδια τῆς Ἡπείρου, τὰ δρυμὰ καὶ τὰ φαράγγια τῆς Μακεδονίας, ὅπου στενάζουσαν οἱ δούλοι ἀδερφοὶ μας, καὶ τὰ βρέχουσαν μὲ τὸ αἷμα τοὺς, τὰ καλά πηληκάρια ποῦ θυσιάζουσαν τὸν ἑαυτὸ τοὺς στὴν πατρίδα.

Τέτοιαι ἦσαν οἱ ἰδέες τοῦ γέροντα, καὶ ἀπὸ ἀφτῆς ἐπήγαζαν ὅλες τοὺς οἱ πράξεις καὶ ἀφτὰ τὰ σφάλματά του. Δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ τὸν παραβάλλει μὲ τοὺς ἀνάξιους πρόμαχους τῆς ἀνήθικης ἀριστοκρατίας τοῦ τόπου μας γὰρ νὰ ἰδεῖ τὴ διαφορά. Τρεῖς πρωθυπουργοὶς ἔλαβε ὁ συννομήκτός μου, καὶ οἱ τρεῖς εἶνε στιγματισμέναι ἀπὸ κλειψίαι: πρῶτα πρῶτα ἡ Στυμφαλία, ἔπειτα τὰ μεταλλεῖα καὶ στὸ τέλος τὰ λαχεῖα τοῦ ἔθνικοῦ στόλου ὅλοι τὴς γνωρίζουσαν καὶ δὲ μαυρίζουσαν μόνον τὰ ἐγκλήματα τοῦτα τὴν ἄθλια πολιτικὴ του, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἄλλο ἔσθησε στὸν τόπο μας δὲν ἦταν παρὰ γὰρ καταστροφή τὸ μολόγησε κα' ὁ ἴδιος πῶς εἶχε ἀπατηθεῖ ὅταν ἐπολλαπλασίαζε τὰ ἔξοδα μὲ τοὺς καινούριους νομοὺς, τὰ δικαστήρια, τὴς περιττῆς θέσεις, ποῦ τὸ κράτος δὲν ἐδυνότουσαν νὰ διατηρεῖ. Μὰ δὲν ἦταν σφάλμα μόνον, παρὲς ἐγκλημα δὲν μποροῦσε νὰ μὴ ξέρει ἀποτελέσματα ὅμως ἀφτὸς τότες homi novus στὴν Ἑλλάδα ἐσκέσθησε πῶς ἔτσι ἐθεμελίωσε κόμμα (καὶ τὸ κατάρφερε) σπαταλώντας τὰ δημόσια χρήματα, καὶ ἱκανοποιούσε ἔτσι μίαν ἀνάγκη τοῦ χαραχτήρα του, τὴν ἀνάγκη ποῦ καθε τύραννος αἰστανεται μὲσα του, νὰ κυβερνάει καὶ νὰ ἐξουσιάζει.

'Αριστοκράτης, ὅχι ἀπὸ γέννηση, ἀλλὰ ἀπὸ ἔλλειψη φυσικῆ τῆς συνείδησός του, ἐστοχάσθηκε μὲ προσωρινὴ καλοζωία νὰ σκλαβώσῃ γὰρ τὸν ἑαυτὸ τοῦ τὸ γένος, κα' ἐκλάκεψε τὰ φαῦλα στοιχεῖα τοῦ λαοῦ, τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐπάγγελμά τοὺς εἶνε τὸ ἐγκλημα καὶ ἡ ἀνηθικότητα. 'Όταν πρώτη φορὰ ἐβγήκε δῆμαρχος στὴν Κέρκυρα, ἡ φροντίδα του ἦταν νὰ συστήσῃ στὸν τόπο του ἓνα δεύτερο Monte carlo οἱ πατριώτες τότες τὸν ἐμπόδισαν κα' ἐφώναζαν γὰρ τὴν ἀτίμωση τοῦ ὁμορφότερου νησιοῦ τῆς Ἑλλάδας μας ἀλλὰ ἀπὸ τότες ὅλον τὸν καιρὸ τῆς πολιτικῆς ζωῆς του ἐργάσθηκε γὰρ τὸν ἴδιον σκοπὸ, καὶ πρωθυπουργὸς ἦταν ὅταν πρόπερσι ὁ δῆμος τῶν Κερκυραίων ἐσυμφώνησε μὲ τοὺς ξένους ἀντιπροσώπους τῆς ρολίνας στὸν ἴδιον καιρὸ τὰ χαρτοπαι-

χεῖα στὴν Ἀθήνα καὶ στὸ Φάληρο ἐλυσσαμανούσαν, μὲ τὴν προστασία τῆς Κυβερνήσῃς του οἱ ἰδιοχτῆτες τοὺς ἐπλούτιζαν.

Καὶ νὰ τότες ἀνέβηκε ὁ σεβαστὸς γέροντας, γὰρ νὰ χαλάσῃ μ' ἓνα του χρυσὸ λόγος τὸ πλοῦσιον μὰ ντροπαρὸν οἰκοδόμημα τῆς ἀτιμίας, καὶ τοῦ μελόταν ἓνας ἀπὸ τοὺς προστατευμένους τῆς Κυβερνήσῃς τοῦ ἔλλου, νὰ τοῦ δώσῃ μὲ τὸ μαχαίρι σκληρὸ θάνατος, μὰ καὶ τὸ στεφάνι κα' ὅλας τοῦ μαρτύριου, ποῦ τὸν ἀνεβάξει στους κόσμους τῶν ἡρώων, ὅπου τρέχει τὸ ἀθάνατος νερό.

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Ο ΟΥΓΓΟΛΙΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΤΗ

ΚΟΛΑΣΗ — Ἄσμα τριακοστὸ δεύτερο

Εἶχε μακρύνουσαν ἀπὸ κείνον, ὅταν εἶδα 124
δὺν σὲ μίαν τρύπα παγωμένη, σ' ἓναν τρόπο
ποῦ ἡ μίαν τῆς ἄλλης κεφαλῆς ἦταν καπέλο
καὶ ὅπως ἓνας ψωμὶ κατατρώγει ἀπὸ πείνα, 127
ἔτσι ὁ ἀποπανιὸς τὰ δόντια εἶχε στὸν ἄλλο
ἐκεῖ ποῦ τὸ μυαλὸ καὶ ὁ κούτικας συμψύχουσαν.
Μὲ τρόπον ὅχι ἀνόμοιον ἔφαγε ὁ Τυδέας 130
τοῦ Μενελάϊπου μ' ἄγριο πείσμα τὰ μηλίγγια
παρὰ πῶκανε αὐτὸς στὸ κούκαλο καὶ στ' ἄλλα.
«Ὡ σὺ ποῦ μ' αὐτὸ δείχνεις τ' ἄσπλαγχνον σημεῖο 133
μίσος σ' αὐτὸν ἀπάνου π' ἄγρια τρώγεις, τὴς μου». εἶπα ἐγὼ, ἀπὸ γιατί, μ' αὐτὴ τὴ συμφορῆ
ὅτι ἀνίσως μὲ δίκιο κλαίγεται γὰρ κείνον, 136
γνωρίζοντας ποιοὶ εἶστε κα' ἐκείνου τὸ κρίμα,
ἀντίχαρη στὸν κόσμον ἀπάνου νὰ σοῦ δώσω,
ἂν θάνατος τὴ γλώσσα πρὶν δὲ μοῦ ξεράνη». 139

Ἄσμα τριακοστὸ τρίτο

'Απὸ τ' ἄγριο φαγὶ του ἐσῆκωσε τὸ στόμα
αὐτὸς ὁ ἀμαρτωλὸς, σφραγίζοντας τὸ ἀπάνου
στῆς κάρας τὰ μαλλιά ποῦ πίσω εἶχε χαλάσει.
'Υστερ' ἄρχισε «Θέλεις νὰ ζυπνήσω πόνον 4
ἀπελπισμένον, ποῦ πλακώνει τὴν καρδιά μου
καὶ ὁ στοχασμὸς του μόνος, πρὶν λόγος νὰ βγάλω.
'Αλλ' ἂν τὸ μίλημά μου μέλλῃ νάναϊ σπῶρος, 7
στὸν προδότη ποῦ τρώγω στίγμα νὰ καρπίσῃ,
νὰ μιλῶ θὰ μ' ἰδῆς μαζὶ καὶ νὰ δακρῶζω.
Ποῖός εἶσαι δὲ γνωρίζω, μήτε μὲ τί τρόπο 10
ἔχεις ἔρθῃ εἰδῶ κάτου, ἀλλὰ καθὼς σ' ἀκούω,
βέβαια Φλωρεντινὸς μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι.
Πῶς ἤμουν ζῶντας μάθε ὁ κόμης Ουγγολίνος 13
καὶ αὐτὸς ποῦ βλέπεις ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ρουγγέρης
τῶρ' ἄκου γιατί τέτοιαις γελιτόνας του εἶμαι.
'Ότι ἐξαιτίας τῶν ἀχρεῖων λογισμῶν του, 16